

Ν. Καλλιώρας ή Συρροίτης
Σελ. 1928
ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ Ν. Συρρών

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ

II.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΖΑΚΣΩΝΕΙΟΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΦΥΛΙΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ (1828 - 1860)

Υπό Ν. Σ. ΚΑΛΤΣΑ

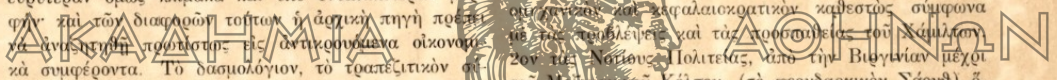
Οικονομικά συμφέροντα και πολιτικά κόμματα

Περισσότερον ίσως από κάθε άλλην εποχήν ή δευτέρα περίοδος τής ιστορίας τής Βορειοαμερικανικής Συμπολιτείας, ή διαρκέσασα από την είσοδον του Τζακσων εις τον Λευκόν Οίον μέχρι τής έκλογής του Λίνκολν (1828—1860), δικαιοώνει την περι οικονομικής έρμηνείας τής ιστορίας θεωρίαν του Κάρολ Μάρξ σύμφωνα με την όποιαν οικονομικά ελατήρια καθορίζουν την κατεύθυνσιν τής εξέλιξεως των κοινωνιών και έθνών. Αί θεμελιώδεις διαφοραί που έγέννησαν, καθώς είδομεν, τά πρώτα Αμερικανικά κόμματα εξηκολούθησαν να εκδηλώνωνται και κατά την δευτέραν αυτήν περίοδον εις ενδυνάτερον όμως κλίμακα και υπό έντατικώτερον μορφήν επί των διαφορών τοιαύτη ή άσπιζή πηγή προέβη να άντισητήσῃ προτίσσει εις άντικοινωνικά οικονομικά συμφέροντα. Το δασμολόγιον, το τραπεζικόν σύστημα, ή ανάπτυξις των μέσων συγκοινωνίας και ή επέκτασις ή μη τής δουλοκτημοσύνης εις τās νέας Πολιτείας, ίδου τά κυριότερα έπίμαχα ζητήματα περίξ των όποιων διεξήχθη πεισματωδέστατος πολιτικός άγών επί μίαν τριακονταετία. Και τόσον ζωτικά ήσαν τά θιγόμενα συμφέροντα ώστε διαρκούσης τής λυσσώδους πάλης, και πρός άποτελεσματικώτεραν διεξαγωγήν της, εκάστη των άντιπάλων παρατάξεων διεμόρφωσε ίδιαν πολιτικήν φιλοσοφίαν και έρμηνείαν του Όμοσπονδιακού Συντάγματος και ήχθη να εξετάσῃ άλλην μίαν φοράν αυτās τās βάσεις του κατά τό 1776 και 1787 συναφθέντος κοινωνικού συμβολαίου εις τό όποιον όφείλει την ύπαρξίν της ή Βορειοαμερικανική Συμπολιτεία, δηλαδή τό σημερινόν Αμερικανικόν έθνος. Η έπακολογηθήσασα σφοδρά λογομαχία εξέπνεε τά πάθη, έγέννησε φλογερούς τοπικιστικούς πατριωτισμούς, ηύρνε το μεταξύν των άντιπάλων παρατάξεων χάσμα, έπέφερε την πλήρη χρεωκοπίαν τής πολιτικής και κατέστησε άναπόφευκτον την προσφυγήν εις την έπιμηγορίαν των όπλων με συνέλειαν τον μακρότερον και αίματηρότερον μετά τό 1815 πόλεμον του 19ου αιώνος. Τά σύννεφα τά όποια εξέστασαν εις την καταγίδα του Έμφυλίου Πολέμου (1860—1865) συνεσφραυθήσαν κατά την διάρκεια τής προηγηθείσης αυτου πολιτικής διαμάχης. Συνεπώς, πρός κατανόησιν των πραγματικών αίτιών του χρειάζεται μία σύντομος έπισκόπησις των παραγόντων του μεταξύν του 1828 και του 1860 διεξαχθέντος πε-

σματώδους πολιτικού άγώνος: των άντιπάλων οικονομικών συμφερόντων, των έξ αυτών προελθόντων πολιτικών κομμάτων, των ήγετών και των άρχών των.

Αί κυριότεραι οικονομικά παρατάξεις αι όποια διεμόρφωσαν την πολιτικήν και κοινωνικήν εξέλιξιν τής Αμερικής κατά την δευτέραν περίοδον τής ιστορίας της ήσαν συγκεντρωμένα εις τρεις χωριστάς γεωγραφικάς περιφερείας: 1ον τās επί του Άτλαντικού Όκεανού, από τά Καναδικά σύνορα μέχρι του ποταμού Ποτόμακ, κειμένας Πολιτείας (τό βιομηχανικόν Ήστ), όπου ή άφθονία των πρώτων ύλών, ή τελειοποίησις των μηχανών και ή ανάπτυξη και φθίνεια των έργατικών χειρών συνετέλεσαν τοιαύτως τής άπεριορίστου έξ Εδράτης μεταπολεμικής άν συνδυασμώ με την κρατικήν ενθάρρυνσιν, ενομούθησαν ένα όλόν ένβλητικώτερον βιομηχανικόν και κεφαλαιοκρατικόν καθεστώς σύμφωνα με τās προβλεψεις και τās προσπάθειας του Χάμιλτον, 2ον τās Νότιους Πολιτείας, από την Βιργίνιαν μέχρι του Μεξικανικού Κόλπου, (τό φεουδαρχικόν Σάουθ) όπου ή μισήλη ζήτησις του βάμβακος διά την τροφοδότησιν των νηματουργείων και των ύφαντουργείων της Παλαιάς και Νέας Αγγλίας ήνοιξε διά τούς ιδιοκτήτας των έκτεταμένων βαμβακοφυτειών εύρυτάτους όρίζοντας πλουτισμού και έγέννησε τό μεγαλεπήβολον όνειρον όχι μόνον τής διατηρήσεως του φεουδαρχικού άριστοκρατικού καθεστώτος του όποιου βάσις ήτο ή δουλοκτημοσύνη αλλά και τής επέκτάσεως αυτου εις την πέραν του δυτικού «συνόρου» παρεθόν ένδοχώραν. Και 3ον, την όλόν έντατικώτερον μετατιθεμένην ζώνην του «συνόρου» (τό άγροτικόν Ουέστ), δηλαδή τās υπό των μεγάλων ποταμών Όχάιο, Μισισσιπή και Μιζούρη περιβεβλημένας άπεράντους έκτάσεις αι όποια, κατατεμνόμεναι άρχικώς εις «περιφερείας» (territories) ύλαγομένας εις την δικαιοδοσίαν τής Όμοσπονδιακής Κυβερνήσεως, εισήρχοντο αλληλοδεδόχα εις την Όμοσπονδιακήν Ένωσιν ως άπτελείς Πολιτείας και των όποιων οι κάτοικοι ήσαν ως επί τό πλείστον μικρογαιοκτηήμονες άγρόται, άξεστοι και άγρόγαματοι αλλά και προικισμένοι με τόλμην, φιλεργίαν και έπιχειρηματικότητά, από πολιτικής δέ άπόψεως δημοκράται, πιστεύοντες εις την είσότητα των ανθρώπων και των εύκαιριών, εις τό δικαίωμα δηλαδή εκάστου να ίκανοποιή τά άποκτητικά του ένστικτα διά τής άνεξελέγκτου εκμεταλλεύσεως των πλουτοπαραγωγών πηγών τής χώρας.

Η πρώτη των γεωγραφικών τούτων περιφερειών, τό βιομηχανικόν Ήστ, είχεν ως πολιτικόν της όργανον



τὸ κόμμα τῶν Οὐίγων, (Whig Party) κληρονόμου τοῦ ἀστικοῦ καὶ κεφαλαιοκρατικοῦ Ὀμοσπονδιακοῦ κόμματος τοῦ Χάμιλτον, με ἀνεγνωρισμένον ἀρχηγὸν τὸν Γερουσιαστὴν τῆς Μασαχουσέτης Δανιὴλ Οὐδέμπεστερ. Ὁ αὐθεντικότερος ἐκπρόσωπος τοῦ φρεουδαρχικοῦ Σάουθ ἦτο ὁ Γερουσιαστὴς τῆς Νοτίου Καρολαΐνας Τζὼν Καλκούν, ἡ δὲ δυτικὴ ἐνδοχώρα, τὸ ἀγροτικὸν Οὐέστ, εἶχε τὴν τελείαν ἐνσάρκωσίν του εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπὶ δικτῶ ἔτη κυβερνήσαντος τὴν χώραν Προέδρου Ἄντριου Τζάκσον. Μολοντί, καθὼς θὰ ἴδωμεν, αἱ μεταξὺ τοῦ φρεουδαρχικοῦ Σάουθ καὶ τοῦ μικροαγροτικοῦ Οὐέστ διαφοραὶ ἦσαν θεμελιώδεις καὶ αἱ σχέσεις τοῦ Γερουσιαστοῦ Καλκούν με τὸν Πρόεδρον Τζάκσον κάθε ἄλλο παρὰ ἐγκάρδιοι, τὰ δύο αὐτὰ τμήματα, συνδεδεμένα με τὸν δεσμόν τῆς κοινῆς των ἔχθρας κατὰ τῶν Οὐίγων, συνειργάσθησαν πολιτικῶς ἐπὶ μίαν τριακονταετίαν, καὶ ἐν συνδυασμῷ με τοὺς μικροαστοὺς καὶ ἐργάτας τῶν μεγαλοπώλων, ἀπέτελεσαν τὸ πανίσχυρον Δημοκρατικὸν Κόμμα, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ 1828 μέχρι τοῦ 1860 περίοδον ἐξησφάλισε τὴν μὲν Προεδρείαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τὴν πλειονοψηφίαν τῆς Γερουσίας ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρα ἔτη, τὴν πλειονοψηφίαν τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου ἐπὶ εἰκοσιῆξ ἔτη καὶ τὴν πλειονοψηφίαν τῆς Βουλῆς τῶν Ἀντιπροσώπων ἐπὶ εἰκοσιπέντε ἔτη. Μεταξὺ τῶν Οὐίγων καὶ τῶν Δημοκρατῶν καὶ τῶν τῶν ἀρχηγῶν, ὁ Γερουσιαστὴς τῆς Κεντάκι Χένρυ Κλαϊν ἠναίκαθεν γὰρ δημοφιλῆς μίαν μέσην πολιτάστιαν, τὸ «Ἀμερικανικὸν σύστημα», διὰ τοῦ σὺντασπισμοῦ τοῦ ἐμποροβιομηχανικοῦ Ἦστ με τὸν ἠνωτισμὸν καὶ τὴν ἐν τῷ γίνεσθαι κεφαλαιοκρατίαν τῆς ἐνδοχώρας. Τὴν ἀπόπειραν αὐτὴν ἐπανάλαβε μετὰ μεταγενεὰν ἓνα ἀντιπροσωπευτικώτατον τέκνον τοῦ δυτικοῦ «συνόρου», ὁ Ἀβραὰμ Λίνκολν, ὁ ὁποῖος βοηθούμενος ἀπ' ἐνὸς ὑπὸ τῆς διασπάρσεως τοῦ Δημοκρατικοῦ Κόμματος ἐπὶ τοῦ σκοπέλου τῆς δουλοκτημοσύνης καὶ ἀπ' ἑτέρου ὑπὸ τῆς ὠριμότητος τοῦ ἐδάφους, χάρις εἰς τὴν σχετικὴν ἀποκρυστάλλωσιν τῆς κεφαλαιοκρατίας εἰς τὰς μεσοδυτικὰς Πολιτείας, κατόρθωσε νὰ συνενώσῃ τοὺς Οὐίγους τοῦ Ἦστ με τοὺς μικροαγροτικῶνας καὶ κροαστοὺς τοῦ Οὐέστ καὶ νὰ συμπράξῃ τὸ Ρεπουμπλικανικὸν Κόμμα.

Αἱ πολιτικαὶ ἰδέαι τοῦ Οὐδέμπεστερ

Μετὰ τὴν σύντομον αὐτὴν ἐπισκόπησιν τῆς πολιτικῆς κονίστρας, ἂς ἐξετάσωμεν τὴν ἰδεολογίαν ἐκάστου τῶν ἀρχηγῶν. Τὸ Κόμμα τῶν Οὐίγων, τὸ ὁποῖον οἰκειοποιήθη τὸ ἱστορικὸν τοῦτο ὄνομα διὰ τὴν τὸνίση τὴν κατὰ τῆς «ἀπολυταρχίας» τοῦ Προέδρου Τζάκσον ἀντίδρασίν του, υἰοθέτησε καὶ τὸ θεμελιώδες δόγμα τοῦ Ἀγγλικοῦ πρωτοτύπου του τὸ ὁποῖον ἐξεδίωξε τὴν δυναστείαν τῶν Στούαρτ τὸ 1688 καὶ ἐγκαθίδρυσε ὀριστικῶς εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸ κοινοβουλευτικὸν πολίτευμα. Κατὰ τὸ δόγμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον διευτύθη κατὰ τὴν Ἀγγλικὴν ἐπαναστατικὴν περίοδον ὑπὸ τῶν φιλοσόφων

Χάριγκτων (εἰς τὸ οὐτοπιστικὸν σύγγραμμα *Oceana*) καὶ Τζὼν Λόκ καὶ παρελήφθη μετὰ ἓνα αἰῶνα ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν πολιτικῶν Χάμιλτων καὶ Τζὼν Ἄνταμς, τὸ μόνον νόμιμον καὶ στερεὸν πολίτευμα εἶναι τὰ ἐδραζόμενον ἐπὶ τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας, τῆς ὁποίας ἄλλως τε ἡ περιφρούρησις πρέπει νὰ εἶναι τὸ πρόωπτον μέλημα τοῦ Κράτους. Ἡ ἀρχὴ αὕτη ὑπῆρξεν ὁ γνώμιον τῆς πολιτικῆς ἰδεολογίας καὶ πορείας τοῦ Δανιὴλ Οὐδέμπεστερ, τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ κόμματος τῶν Οὐίγων, τοῦ κληρονόμου τῆς πολιτικῆς τοῦ Χάμιλτων καὶ τοῦ ἐπιφανεστέρου ἀντιπροσώπου τοῦ Ἀμερικανικοῦ κοινοβουλευτισμοῦ. Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἀνθρωπιστὰς Παῖην καὶ Τζέφερσον οἱ ὁποῖοι, θέτοντες τὰ ἀνθρώπινα δίκαια ὑπεράνω τοῦ οικονομικοῦ συμφέροντος, ἐξιδανίκευσαν τὰ ἐλατήρια τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ 1776, ὁ Οὐδέμπεστερ ἐξέφρασε τὴν πεποίθησιν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἀριστοτεχνικὰς ἀγορεύσεις του ὅτι «ἀπαράλλακτα ὅπως ἡ Ἀγγλικὴ Ἐπανάστασις τοῦ 1688 ἦτο ἔργον πλουσίων ἀνθρώπων μερμιώντων διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς περιουσίας των, ἔτσι καὶ ἡ ἰδικὴ μας ἀθάνατος Ἐπανάστασις (τοῦ 1776) διεξήχθη διὰ τὴν προστατεύσιν καὶ νὰ στερεώσῃ καὶ φρουρῇ τὴν ἀτομικὴν ἰδιοκτησίαν. Αἱ ἀρχαὶ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως αἱ ὁποῖα προεκάλεσαν τὴν παράτονα τῶν Ἀποικιῶν ἀπέτελουν παραβίασιν τῶν δικαιωμάτων τῆς ἰδιοκτησίας.» Μὲ τὴν πραγματικὴν ἐπισημνίαν τῆς προσομίαν ἱστορίας κατὰ γὰρ, ἡτο φαιδρὸν διὰ τὸν Οὐδέμπεστερ γὰρ προσέβη, ὅτι τὸ πρῶτον σκοπὸς μιᾶς κυβερνήσεως πρέπει νὰ εἶναι ἡ προστασία τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν τῆς, ἡ ἀπόκτησις δόξης καὶ ἡ ἐπιβολὴ σεβασμοῦ εἰς τὰς ξένας χώρας. Ὡς νομικός, τὸν μεγαλύτερόν του θρίαμβον κατήγαγε τὸ 1818 ὅταν, κατόπιν ἀριστοκρατικῆς του ἀγορεύσεως, τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Τζὼν Μάρσαλ ἐξέδωκεν εὐνοικὴν ἀπόφασιν ὑπὲρ τοῦ Κολλεγίου Ντόρτμουθ ἡ ὁποία ἐχρησίμευσεν ὡς βασικὸν στοιχεῖον τοῦ Ἀμερικανικοῦ Δικαίου τῶν Μετοχικῶν Ἐταιρειῶν (*Corporation Law*). «Ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις» γράφει ὁ ἱστορικὸς Πάρριγκτων, «διὰ τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὸ Ὀμοσπονδιακὸν Σύνταγμα τῆς ἀρχῆς ὅτι ἡ Νομοθετικὴ Ἐξουσία δὲν χεῖρει τὸ δικαίωμα νὰ ἀκρωσίῃ ἓνα συμβόλαιον ἅπαξ συναφθέν, ἐξησφάλισεν εἰς τὴν ἀτομικὴν ἰδιοκτησίαν μεγαλειτέραν ἀσφάλειαν παρ' ὅσην παρέχει ὁποιοδήποτε ἄλλο νομοθετικὸν σύστημα εἰς τὸν κόσμον. Περισσότερον ἀπ' αὐτὸ δὲν θὰ ἐξητοῦσε οὔτε αὐτὸς ὁ Ἀλέξανδρος Χάμιλτων».

Συνεπῆς εἰς τὰς πεποιθήσεις του καὶ ὑπέκων ἄλλως τε καὶ εἰς καιροσκοπικὰς ὑπαγορεύσεις, ὁ Οὐδέμπεστερ ὑπῆρξε καθ' ὅλην τὴν σταδιοδρομίαν του σθεναρὸς καὶ εὐγλωττος συνήγορος τῶν οικονομικῶν συμφερόντων τῶν ἐλλογέων του, δηλαδὴ τῆς Νέας Ἀγγλίας καὶ γενικώτερον τοῦ κεφαλαιοκρατικοῦ Ἦστ. Ὁπαδὸς τοῦ ἐλευθέρου ἐμπορίου ἐφ' ὅσον οἱ Γιάνναδες ἔμποροι καὶ ἐφοπλισταὶ ἦσαν ὑπολογήσιμοι παράγοντες, μετέβαλε πολιτικὴν ὅταν ἤρχισαν νὰ ἀναπτύσσωνται αἱ βιομηχανίαι τῆς Νέας Ἀγγλίας αἱ ὁποῖαι ἐπιτακτικῶς ἐξήτουν δα-

σμολογικὴν προστασίαν. Διὰ τοῦτο ἀφ' ἑνὸς ὑπεστήριξε τὸ ὑψηλὸν δασμολόγιον τοῦ 1824 καὶ 1828, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὑπερημύνη τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζίτης, δηλαδὴ τοῦ ὑπὸ τοῦ Χάμιλτων ἰδρυθέντος καὶ ἐπὶ τῆς Προεδρείας τοῦ Μάθισον ἀνανεωθέντος Ὁμοσπονδιακοῦ τραπεζιτικοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ὁποίου τὴν διάλυσιν ἐπεδίωξε καὶ ἐν τέλει ἐπέτυχε ὁ Πρόεδρος Τζάκσον. Ἐν γένει εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Οὐδέμπετερ τὸ πλουτοκρατικὸν δημοσιονομικὸν σύστημα τοῦ Χάμιλτων, τὸ ὁποῖον ἐκινδύνευε νὰ συντριβῇ ὑπὸ τοῦ ἰσοπεδωτικοῦ ὁδοσρωτήρος τῆς Τζακσονείου Δημοκρατίας, εὔρε τὸν εὐγλωττότερον καὶ ἱκανώτερόν του ὑπέρμαχον. Ἦτο ἄλλως τε πεπεισμένος ὁ Οὐδέμπετερ ὅτι οἱ πολιτικοὶ (καὶ ἐπαγγελματικοὶ) πελάται του, οἱ μεγαλέμποροι, μεγαλοδιομήχανοι καὶ μεγαλοτραπέζιται, ἕνεκα τῆς εὐρείας διαλαδώσεως τῶν συμφερόντων των εἰς ὅλα τὰ τμήματα τῆς χώρας, ἦσαν παράγοντες ἐθνικῆς ἐνότητος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς βαμβάκοφυτειοκτῆτας τοῦ Σάουθ καὶ ἰδίως τοὺς ἀγρότας τοῦ Οὐέστ τῶν ὁποίων τὰ συμφέροντα ἦσαν τοπικιστικὰ καὶ ὀφίζων στενός.

Ἐπὶ τοῦ φλέγοντος τούτου ζητήματος τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος ὁ Οὐδέμπετερ διεξήγαγε ἐπικὴν ῥητορικὴν μονομασίαν ἀπὸ τοῦ θήματος τῆς Γερουσίας μετὰ τὸν ἡγέτην τοῦ Σάουθ Τζὼν Καλχούν. Εἰς ἐπανειλημμένας μνημετώδεις ἀγορεύσεις του, ἅσθαι τῶν ὁποίων δὲν ἠκούσθησαν ἔκτοτε εἰς τὴν Γερουσίαν τῶν Ν. Πολιτειῶν, ἐξελέγησαν ὑπὸ ὁμοσπονδιακῶν ὀνόματι τοῦ Χάμιλτων, τοῦ Τζὼν Ἄνταμς καὶ τοῦ Μάρσαλ καὶ ἐραδίασε τὴν μεταγενεστέραν γενεάν μετὰ τὴν ἀπαιτούμενην ἰδεολογικὴν ἔμπνευσιν διὰ τὸν αἰματηρὸν ἀγῶνα εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεδύθη ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος. Τὸ Ἀμερικανικὸν Σύνταγμα, κατὰ τὸν Οὐδέμπετερ, δὲν εἶναι ἕνα σύμφωνον τῶν ἀπαρτιζουσῶν τὴν Ὁμοσπονδίαν Πολιτειῶν, καθὼς ὑπεστήριζεν ὁ Καλχούν, ἀλλὰ ἕνα συμβόλαιον τοῦ συνόλου τοῦ κυριάρχου Ἀμερικανικοῦ λαοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπαξ συναφθὲν εἶναι ἀδιόρηκτον. Συνεπῶς μεταξὺ ἐκάστου Ἀμερικανοῦ πολίτου καὶ τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Κυβερνήσεως, ἀντιπροσπευούσης τὴν ἐθνικὴν κυριαρχίαν, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑτάρξῃ ἢ διάμεσος κυριαρχία ἐκάστης Πολιτείας. Ὡς ἐκ τούτου ἡ μονομερὴς ἀποσχίσεως μὴς ἢ περισσοτέρων Πολιτειῶν ἀπὸ τὴν ὑπὸ τοῦ Συντάγματος συμψηφθεῖσαν Ὁμοσπονδίαν εἶναι ὄχι μόνον ἀντισυνταγματικὴ πράξις ἀλλὰ κατάρτος ἀνταρσία. Ἐὰν ὁ Οὐδέμπετερ θὰ ἀνθίστατο ἐνόπλιος εἰς ἀπόπειραν διαρρηξέως τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Συμβολαίου εἶναι ἄγνωστον διότι ἡ περίπτωση αὐτὴ δὲν παρουσιάσθη ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του. Ἐξ ἄλλου ὅμως εἶναι γεγονός ὅτι ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς δουλοκτημοσύνης, τὸ ὁποῖον

προεκάλεσε τὴν μοιραίαν ρηξίν, αἱ ἰδέαι του ἦσαν συμβασιτικαὶ συμπίπτουσαι ἄλλως τε καὶ μετὰ τὰς διαθέσεις τῶν συντηρητικῶν ἐκλογέων του. Μολονότι ἦτο κεκηρυγμένος πολέμιος τῆς ἐπεκτάσεως τῆς δουλοκτημοσύνης εἰς τὰς νέας Πολιτείας καὶ εἰς τὴν παρθένον ἐνδοχώραν, δὲν εἶχεν ἀντίρρησην εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ θεσμοῦ εἰς τὸ Σάουθ, ὅπου ἤδη ὑφίστατο. Καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἦτο συνεπὴς εἰς τὴν ὅλην ἰδεολογίαν του. Ἡ δουλοκτημοσύνη ἦτο δι' αὐτὸν νομικὸν μᾶλλον παρά ἠθικὸν ζήτημα. Ὡς ὑπέρμαχος τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιθυμῇ τὴν χειραφέτησιν τῶν Μαύρων δούλων, ἢ ὅποια θὰ ἰσοδυναμεί, ἀπὸ καθαρῶς νομικῆς ἀπόψεως, μετὰ τὴν δήμευσιν τῆς τερρασίας εἰς ἀνθρώπινα ὄντα περιοσίας τῆς φεουδαρχικῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Σάουθ, ἀνερχομένης εἰς τέσσαρα περίπου δισεκατομμύρια δολλάρια. Ἡ φανατικὴ αὐτὴ προσήλωσις τοῦ Οὐδέμπετερ εἰς τὰ δικαιώματα τῆς ἰδιοκτησίας, ἐν συνδυασμῷ μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν του ὅπως ἐξευμενίσῃ τὸ Σάουθ χάριν τῆς προαγωγῆς τῶν ἐπὶ τῆς Προεδρείας βλέψεών του, ἐπηγόρευσε τὴν ἐνθερμὸν ὑπ' αὐτῷ ὑποστήσειν τοῦ περιβόητου νόμου περὶ καταδιώξεως τῶν ἐκδόσεως τῶν φυγάδων δούλων (Fugitive Slave Law). Ἡ ὑπὲρ τοῦ ἀπανθρώπου τούτου μέτρου ἐπιθυμία τοῦ Οὐδέμπετερ ἐπεσφράγισε τὴν ρηξίν τοῦ λαοῦ τῶν διασκορπισθέντων τῆς Νέας Ἀγγλίας, Ἐμερσας, Πάσσο, Φίλιπς, Γεοργίαν καὶ Λίπσο, τοῦ ὁποίου τὸ ἀνθρωπιστικὸν κίνημα διεδόθη ἀνελλιπῶς ἐπὶ τὸ ἀπορασιατικώτερον τὴν κοινὴν γνώμην τῶν Βορείων Πολιτειῶν ὑπὲρ τῆς πλήρους καταργήσεως τῆς δουλείας. Ὁ Λαντλὺ Οὐδέμπετερ, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν ἠτλοτικὴν εἶχε συνηγορήσει ὑπὲρ τῆς καταδυναστευομένης καὶ ἐπανάστατημένης Ἑλλάδος, ἐτύφλωτε πρὸ τῶν οικονομικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀδικιῶν καὶ ἀπανθρωπιῶν τῆς ἰδικῆς του πατρίδος. Περὶ τὰς δυσμὰς τοῦ βίου του ἔπαισε πλέον ὀριστικῶς νὰ ἀντιπροσωπεύῃ τὴν «συνείδησιν» τῆς Νέας Ἀγγλίας, μολονότι παρέμεινε μέχρι τέλους ὁ σθεναρὸς συνήγορος τῶν οικονομικῶν συμφερόντων τῶν κρατουσῶν αὐτῆς τάξεων καὶ ὁ ἐνθερμὸς ὑπέρμαχος τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος. Ἡ μακρὰ σταδιοδρομία τοῦ ἐπιφανέστερου κοινοβουλευτικοῦ ἀνδρὸς τῆς Ἀμερικῆς ἐναυάγησε ἐπάνω εἰς τὸν σκόπελον τῆς δουλείας καὶ τὸ τραγικὸν αὐτὸ κατάντημα προωινίσθη τὸ ἀδύνατον τῆς λύσεως τοῦ μοιραίου αὐτοῦ ζητήματος διὰ τῆς κοινοβουλευτικῆς, δηλαδὴ τῆς εἰρηρικῆς, ὁδοῦ.

(Εἰς τὸ ἐπόμενον: Ἡ πολιτικὴ τοῦ Καλχούν, Κλαίν καὶ Λίνκολν καὶ τὰ αἴτια τοῦ Ἐμφυλίου Πολέμου).

